

Mert a számok sosem hazudnak.

1

MATEK- NYOMOZÓK

A Claymore-gyémánt esete

Daniel Kenney & Emily Boever

Daniel Kenney és Emily Boever

MATEK- NYOMOZÓK

1

A Claymore-gyémánt esete

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2019

Gertie FELIX STANLEY Charlotte

ELSŐ FEJEZET

SZEPTEMBER 9., HAJNALI 4 ÓRA 6 PERC

A sötét szobában megszólalt a telefon, de a közelben ülő alak nem mozdult.

Egy perc csend után a telefon ismét megcsörrent.

Ugyanaz a szám.

Egy perccel később újra.

Sosem fogják abbahagyni.

Végül az alak remegő kézzel a telefon után nyúlt és felvette.

– Ki az?

– Nem a Főnök, úgyhogy ez a szerencsenapja – érkezett a válasz. – A Főnök nem szereti, ha megvárakoztatják.

– Nincs meg a pénz.

Egy elnyújtott sóhaj hangzott fel a telefon túlsó végéről.

– Úgy értettem, hogy... *Még* nincs meg. Egy kicsivel több időre van szükségem, ennyi az egész.

– Talán nem hallott tisztán – sziszegte a hang. – A Főnök nem az a várakozós típus.

– Csak hallgasson végig! Van egy tervem... És... és plusz 5%-ot fogok fizetni a tartozásomon felül.

Jeges csend.

Az alak szívverése felgyorsult. Ez így nem fog menni.

– Figyeljen, régen ismertem embereket, akik a fekete piacon... – kezdett bele.

– A Főnök mindent tud a bűnügyi múltjáról – szakította félbe a hang. – Ami azt illeti, éppen a kezemben tartom az aktáját. Van benne néhány igazán lenyűgöző bizonyíték maga ellen. Azt mondja, több időre van szüksége?

– Igen.

– Nos, akkor valóban ez a szerencsenapja. Egy hetet kap, hogy megvalósítsa a tervét.

– Nem fogja megbánni!

– Meglátjuk – vetette oda a hang. – De ha nem jár sikerrel, és nem kézbesíti a pénzt egy héten belül, ez az akta egyenesen a rendőrséghez kerül. És biztosíthatom, hogy azután már csak a hűvösről fog telefonálgatni.

A vonal hirtelen megszakadt, a remegő kéz pedig visszahelyezte a telefont az asztalra, majd felkapcsolta a lámpát.

Ideje munkához látnia.

MÁSODIK FEJEZET

MINDEN EGYSÉG VÁLASZOLJON!

Íme Stanley Carusoe New Yorkja. Ez nem Manhattan acél- és betondzsungele, itt nincsenek égbe szökő toronyházak, a föld mélyére ásott csatornák, és még csak sárga taxik és koszos, sötét sikátorok sem. Ez a hely a Hudson folyó és a Catskill-hegység között fekszik, kétóránnyira északra a nagyvárostól. Különös és csodálatos emberek lakják, akik itt élnek, dolgoznak és alapítanak családot, és szinte sosem hagyják el ezt a várost. Egy hely, ahol fiúk és lányok játszanak, bolyonganak, kalandoznak és nőnek fel.

Itt élt egy egészen különleges tizenkét éves fiú, tele a matek és a rejtélyek iránti rajongással. Ezekben a

percekben éppen egy lombházban ücsörgött, és a következő kalandján törte a fejét.

A kisvárost Ravensburgnak hívták. Ezen a szeptemberi szombaton a nyár ragadós forrósága éppen átengedte a terepet a lassan és egyenletesen fújó, kristálytishta kanadai szellőnek. Stanley Carusoe felült a kanapén, kipillantott a lombház ablakán, majd elmosolyodott. Egy királylepkét táncoltatott a szél, ahogy az nekiindult hosszú útjának dél felé. *Változás van a levegőben* – gondolta Stanley.

Egészen biztosan változás volt a levegőben.

Stanley-t egy hirtelen zörej zökkentette ki az ábrándozásból. Felkapta a fejét, és látta Gertie kerek arcát felbukkanni a csapóajtó mögött.

– Utálok – mondta a lány.

– Kit utálsz? – kérdezte Felix, aki éppen a lombház ablakában térdelt, és egy kis, sárga távcsövön keresztül nézett ki az ablakon.

Gertie kinyújtóztatta a nyakát.

– Miss Pompás Polly Partridge-ot. Ki mást?

– Tudom – mondta Felix, és igazított egy kicsit a távcsövén –, de azért vicces, ahogy mondod. Most éppen mit csinált veled?

– Nem is láttad? Hát, nem csak velem csinálta, hanem mindannyiunkkal.

Gertie felmászott a lombházba, a padló közepén kicipzározta a hátizsákját, egyre csak mormogott maga elé, majd előhúzott valamit a táskájából.

Stanley tudta, hogy a lány nem vette észre, hogy ott ül mögötte a kanapén.

– Az micsoda? – kérdezte.

Gertie vagy tizenöt centit ugrott felfelé, és megpördült a tengelye körül.

– Stanley Robinson Carusoe! Ne lopakodj már így mögém! – kiáltotta, majd kifújta sötét frufruját a szeméből. – Tessék, olvasd el te magad!

Stanley felegyenesedett, és becsukta a könyvet, amit olvasott. Kivette Gertie feléje nyújtott kezéből a legfrissebb újságot, rápillantott a főcímre, és összeráncolta a homlokát.

– Ööö... Felix, lehet, hogy ezt neked is látnod kéne. Felix megrázta a fejét.

– Később, srácok. Éppen egy rendkívül fontos kémkedés kellős közepén vagyok. Kábé élet-halál kérdése.

Felix nyurga, vékony teste furcsa szögben hajlott meg az ablak előtt, könyökét a párkányra támasztotta.

Stanley észrevette, ahogy Gertie tekintete a távcsőről a padlón heverő üres cukorkapapírokra szökkent, majd vissza Felix szeplőkkel borított arcára.

– Az ott álcázófesték az arcán? – kérdezte Stanley-t a lány. – Mit csinál egészen pontosan?

Stanley megrántotta a vállát és visszaadta az újságot.

– Elmondom én neked, hogy mit csinálok – válaszolt Felix, még mindig kémkedve. – A konyhapulton

hagytam a szülinapi eperkrémtortám utolsó szeletét, hogy szobahőmérsékletű legyen. Mindenki tudja, hogy az enyém, mindenki tudja, hogy ma este akarom megenni. A gond az, hogy az utóbbi időben valaki folyton elcsórja a kajámat, de senki sem vállalta magára. Ez nem történhet meg többször. Innen tökéletes rálátásom van a konyhára, és most... – felemelte az öklét és mérgesen megrázta – tetten fogom érni a tolvajt!

Gertie csípőre tette a kezét, majd kissé balra billentette a fejét.

– Élet-halál? Ez nem élet-halál, Felix. *Ez az élet és halál!*

A lány a jelenlegi hangulatához igazítva megnyújtotta egyébként apró lépteit, ahogy átvágott a lombházon, majd megbökte Felix fejét az újsággal. A fiú nem törődött vele. Gertie átpillantott a szomszéd ház konyhájába.

– Meddig tart még ez a hülye kémkedés?

– Csak hogy tudd, ez egyáltalán nem hülyeség. Ez egy eperkrémtorta-kémkedés – felnézett és csettintett egyet. – Várj csak! Ez így akkor egy *eperkrémkedés!* Király! Na, mindegy, már három órája itt vagyok, és hajlandó vagyok még akár harmincat is várni, hogy elkapjam a tettest. Az elmúlt egy hétben elvesztettem egy fél csokit, egy fahéjas pirítóst és a maradék lasagnét.

Rövid szünetet tartott, majd most először a lány felé fordult.

– Tudod te, hogy milyen jó az a lasagne, amit anya csinál, a második napon?

Stanley felnevetett. Felix a vágyott együttérzés nyomát sem láthatta Gertie arcán. Visszafordult a távcsőhöz.

– Olvastátok ti egyáltalán a tegnapi iskolaújságot?

– Gertie szinte sikított. – Polly írta a vezércikket arról, hogy „miért az irodalom a legjobb tantárgy, amit a művészetek, a tánc és a természettudományok követnek, majd...”, ezt figyeld, „...a vécépucolás és *utána* a matek”. Olyan tanulmányokra hivatkozik, amik azt állítják, idézem: „Azok, akik szeretik a matekot, nagyobb eséllyel öltöztetik fel a háziállataikat pulóverekbe, vizelnek az ágyukba, és visznek el plüssállatokat randikra.”

Felix előrehajolt.

– Azta, ez övön aluli! Nem hiszem el!

– Tudom – mondta Gertie –, ezzel most tényleg túllőtt a célon.

– Nem azt, figyelj! Valami történik a házban.

Stanley felpattant és az ablakhoz szaladt. Még Gertie is lábujjhegyre állt, hogy jobban kilásson.

Látták, hogy valami megmoccant a konyhában. Valami kicsi és fehér ugrott fel a konyhapultra. Bundás volt az, a Dervish család fehér, bolyhos szőrű macskája. A szeszélyes állat megszimatolta a torta szélét, lenyalta a tetejéről a kék 12-es számot, majd négy

nagy harapással kivégezte az egész szeletet. Elégedetten landolt a padlón, aztán eloldalgott.

A távcső lecsusszant Felix szeméről.

– Az a koszos, semmirekellő, sunyi... Hogy a macska rúgná meg! Megnézheti magának, hogy mikor töltöm újra tele a tejes tálját. Azok után, amit megtettem érte, azok után, amit jelentettünk egymásnak...

Stanley megveregette a vállát.

– Sajnálom, haver. Tudom, hogy az a torta sokat jelentett neked.

Gertie a magasba lendítette a karját.

– Torta?! Kit érdekel a torta? Figyeljétek az utolsó mondatot: „Egyetlen szánalmasabb dolog van annál, ha valaki szereti a matekot. Az, amikor valaki úgy tesz, mintha a matek lenne a legjobb barátja.” Ez konkrétan nekünk szól.

– Gondolom, ja. – Felix sóhajtva kicsomagolt még egy cukorkát. – És mit tudunk vele kezdeni?

Felix és Gertie Stanley-re nézett.

Mielőtt a fiú bármit is szólhatott volna, újra kinyílt a csapóajtó. Charlotte állt mosolyogva a létrán, félig kint, félig bent. Göndör szőke tincsei lófarkba voltak kötve a feje búbján, kék szeme izgalomtól csillogott.

Stanley lepillantott rá és megkérdezte:

– Megszerezted?

Charlotte egy kartondobozt emelt a vállára.

– Meg hát.

– Nekünk is van itt valamink! – mondta Gertie, aki olyan erőszakosan hadonászott az újsággal, hogy a papírok kiröppentek a kezéből, és szétszóródtak a lombház padlóján. – Egy irtó nagy Polly Partridge-problémánk. Miért én vagyok az egyetlen, akit ez felidegesít?

– Hidd el, Gertie – szólt Stanley –, nem te vagy az egyetlen.

Lehajolt, hogy felhúzza a dobozt a létráról.

– Polly meg fogja kapni, ami neki jár – a fiú kivett egy közepes méretű, gombokkal teli elektronikai eszközt, majd letette a klubház közepén álló kisasztalra.

– De nem ma. Ma jobb dolgokkal fogunk foglalkozni.

Felemelte az eszköz hátuljából kacsaringózó fekete tápkábelt.

– Ma felfedezzük a sorsunkat.

Gertie rásandított a lombház másik végében lévő konnektorra.

– Úgy tűnik, a sorsunknak szüksége lesz egy hosszabbítóra. Amúgy meg mi ez? – kérdezte a lány.

Stanley a csomag felé biccentett.

– Hozd ide a hosszabbítót, és megmutatom!

Gertie meghajolt.

– Ahogy parancsolod, drága vezérünk. De ne gondold, hogy megfélelkezem Pollyról!

Charlotte felhúzta magát a lombházba, a kütyü fölé hajolt, majd megkocogtatta az ujjával.

– Sosem próbáltam ki ezt az ízét. Nem is tudom, hogy működik-e még.

Észrevette a közeledő Felixet.

– Menő az álcád.

– Nem vettem túl sok hasznát – motyogta Felix Snickersszel teli szájjal.

– Ezek szerint erre mégsem lesz szükséged? – kérdezte Charlotte, majd lecsatolt egy nagy teljesítményű vadásztávcsövet a nyakából.

– A Tortacsali Hadművelet sajna nem várhatott. Kösz, hogy elhoztad, de a müzlidobozos Kémcsövem is tökéletes volt a célra.

– Tettes? – kérdezte a lány.

– Bundás – felelte Felix.

– Kár – mondta Charlotte, majd Gertie-re nézett. – Szoktak a macskák tortát enni?

Gertie önelégülten mosolygott.

– A macskák? Nem. De Bundás? Ő bármit.

– Mindig is ez volt a kapcsolatunk alapja. – Felix felsóhajtott. – Mostanáig.

Stanley bedugta az eszközt a hosszabbítóba.

– Felix, nézd meg, hogy el tudod-e indítani!

– Ha kutyü, akkor el tudom indítani – mondta Felix, miközben végigfuttatta az ujjait a különös tárgyon.

– Nagyon ajánlom, hogy ez valami bosszúálló gépezet legyen, Stanley – mondta Gertie.

Felix elfordította a kapcsolót, majd megigazított egy fogantyút. Megrázta a fejét, előhúzott egy csavarhúzó a zsebéből és beledugta a gépezetbe, közvetlenül a fogantyú mellé. Közelebb hajolt hozzá, majd elmosolyodott.

– Életben van.

Mindannyian lélegzet-visszafojtva hajoltak közelebb a recsegő hangokat hallató géphez.

– Egy rádió? – kérdezte Gertie.

– Egy régi rendőrségi rádió – válaszolt Charlotte.

– A padlásunkon találtuk, és Mr. Nagy Ötlet – Charlotte Stanley felé bökött – úgy gondolta, hogy hasznát vehetnénk a lombházban. Egyszer a Discovery

csatornán láttam, hogy megpróbálták kenyeret pirítani egy ilyennel. Vészhelyzet esetére még jó lehet.

– Arra az esetre, ha bűnüldözés közben megéheznénk? – Felix megvakarta az állát. – Tetszik.

Charlotte megrántotta a vállát.

– Ne reménykedj annyira! Végül nem tudták megpirítani.

– Egészen pontosan mit is akarunk ezzel, Stanley? – kérdezte Gertie.

– Hát... Én szeretem a pirítóst – vágott közbe Felix.

– Nem lesz pirítós. Felejtsd el a pirítóst! – mondta Stanley. – Bele fogunk hallgatni a rendőrségi ügyekbe. Ha valaki elkövet valamit, ezen fognak beszélni róla. Meghallgatjuk, aztán odamegyünk a színhelyre, és megnézzük a rendőrséget bevetés közben. És azt gondoltam, hogy... Tudjátok, esetleg segíthetnénk is megoldani egy-két bűnesetet.

Egy hosszú percig senki sem szólalt meg.

– Nyomozóirodát akarsz alapítani? – kérdezte Gertie.

– Hát, nem tudom – Stanley mindkét kezét zsebre rakta. – Csak azt gondoltam, hogy szórakozhatnánk vele egyet.

– Viccelsz? – kérdezte Felix. – Olyanok lehetnénk, mint a kotnyeles kölykök a *Scooby-Dooban*. Rejtélyeket oldanánk meg, ördögi terveket hiúsítanánk meg, elkapnánk a rosszfiúkat, és mindezt menő sálakban. Mikor kezdünk, srácok?

– Mondtam már neked, hogy ez a rajzfilm-dolog olyan izé... – mondta Charlotte, és vállon ütötte Felixet.

– Áucs! – kiáltott fel Felix a karját dörzsölgetve.

Gertie lehajolt, hogy közelebből megvizsgálja a rádiót.

– Oké, ez *tényleg* menő. Kivéve a sálas részt – mondta a lány, majd felnézett Stanley-re. – De megígéred, hogy visszavágunk Pollynak?

Stanley a jobb keze mutatóujjával egy ikszet rajzolt a szíve fölé.

– A szavamat adom.

A csapat Stanley köré gyűlt, aki feltekerte a hangertőt. A következő két órában az új klubjukat tervezgették (ez nagyon izgalmas volt), és a rendőröket hallgatták (ez nem volt valami izgalmas).

Parkolócédulák.

– Legyen Matekbanditák a nevünk!

– Igen, ez jó lenne. Ha bűnözők lennénk!

Valaki törött hátsólámpával vezetett.

– Megvan! Legyen Antiiradalom Klub!

– Még mindig jobb, mint az Antibűnözés Matekmesterelmék.

Egy macska (nem Bundás, bár Felix reménykedett benne) fent ragadt egy fán.

– Pénzalap jégkásához?

– Én csak azt mondom, hogy sok nasira lesz szükségünk. És valószínűleg összeillő egyenruhákra is.

Éppen arról beszéltek, hogy vacsora után újra találkoznak, amikor valami új futott be az adásba. A hang meglepően nyugodt volt egy ilyen nagy hírhez képest.

Fegyveres rablás a Fő utca 429.-ben. Franklin Ékszerüzlete. A gyanúsított elmenekült. Lehet, hogy fegyver van nála. Ismétlem, lehet hogy fegyver van nála! Fokozott körütekintéssel járjanak el! Minden egység válaszoljon! Minden egység válaszoljon!

A négy barát gyorsan egymásra pillantott, majd egyszerre a csapóajtó felé indultak. Kisebb tülekedés után leviharzottak a lombház létráján, felpattantak a biciklijükre, és elszáguldottak.

HARMADIK FEJEZET

EGY FURCSA ÉRZÉS

Ravensburg Történelmi kerülete pontosan három háztömböt ölelt fel. Ez volt a város legrégebbi része. Ez macskaköves utcákat, festői épületeket, öreg fákat és színpompás virágágyásokat jelentett. Egy átlagos napon a Felixék házától való másfél kilométeres út csupán néhány percet vett volna igénybe. De ezen a napon a hírek gyorsabbak voltak, mint a biciklik, és a Franklin Ékszerüzlete felé tartó bámészkodók feltartották a négy barátot.

A járőrökcsik szanaszét parkoltak a Fő utcán. Az egyik rendőr már elkezdte félkör alakban felhúzni a sárga szalagot Franklin Ékszerüzlete köré, hogy így tartsa távol a folyamatosan duzzadó tömeget. Stanley meglátott egy idős férfit, aki egy hordágy végén ült, és egy zacskó jeget tartott bekötözött, véres fejéhez.

A felbolydulás közepén Abrams rendőrfőnök az autója motorháztetejére terített térkép fölé görnyedt. Egy tucatnyi rendőr állt körülötte.

– Franklin üzlete itt van – bökött rá egy pontra Abrams a térképen. – Innen indulva negyvenöt kilométeres körzetben minden fontosabb útvonalat le kell zárunk.

– Főnök – szakította félbe egy fiatal rendőr –, van ehhez elég emberünk?

– Nincs. Az Állami Rendőrségnek is be kell szállnia. A parkőröket is bevonom, ha az kell, a fenébe is! Egy megbecsült polgárunk ellen testi sértést követtek el, és ellopták a Claymore-gyémántot. Azért kerültem ide rendőrfőnökként, hogy rendbe rakjam ezt a várost. És pontosan ezt fogom tenni! Bűncselekményről bűncselekményre, mind egy szálíg. Akárki is követte ezt el, meg kell találnunk! Minél előbb... Vagy nagy bajban lesztek.

Stanley odafordult a többiekhez.

– Hallottátok ezt?

– Naná – Gertie a szemét forgatta. – Szerintetek belefért volna még valami közhely ebbe a kis beszédbe?

– A Claymore-gyémántra gondoltam. Meglehet az ára vagy...

Felix feltartotta a telefonját és megmutatta a keresési eredményeket.

– ...vagy százezer dollár, a biztosítási értéke szerint.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Charlotte füttyentett egyet.

– Az jó sok lóvé.

– Nem vicc – mondta Felix –, és nézzétek, mit csináltak az Öreg Franklinnel!

Gertie a fejét ingatta Felix hozzászólására.

– Az Öreg Franklinnel?

– Mi van, srácok, ti egyetlen *Scooby-Doo*-részt sem láttatok? Mindig van benne egy Öreg Akárki, akit kirabolnak.

– Akkor most már csak lerántjuk a maszkot a tettesről, és meg is oldottuk a rejtélyt, Bozont? – kérdezte Gertie.

– Bárcsak a való életben is ilyen egyszerű lenne! – sóhajtott Felix.

– Gyerünk – mondta Stanley –, derítsük ki, hogy mi a helyzet!

A gyerekek lerakták a bicikliket egy lámpaoszlop mellé, és bevetették magukat a tömegbe.

A színhely tőlük távolabb eső felén meglátták Bobby Evans rendőrt, aki éppen egy jegyzettömbbe írogatott. A gyerekek jól ismerték, mivel az első megbízása az iskolarendőri állás betöltése volt. Evans felpillantott, amikor meglátta a közeledő gyerekeket.

– Szia, Stanley! Miben mesterkedtek, srácok? Remélem, kerülitek a bajt.

– Nem – válaszolt Gertie. – Azért jöttünk, hogy bevalljuk a Claymore-gyémánt ellopását.

Evans rájuk bámult.